

стон животъ-тъ, здравіе-то, спасеніею! Една капка на устны-тъ ви и сте избавены!

[Тя иска да тури стъкленице-то до устнытъ на Джена̀ро, пъ той ся оттеглява]

ДЖЕНА̀РО, като я гледа.

Госпоже, кой мя увѣрява че не е утрома това кое-то ми давате сега?

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ като пада въ столтъ.

Боже мой! Боже мой!

ДЖЕНА̀РО

Не ли ся наричате вий Люкреція Борджія? Зерь мыслите че не си припомямъ исторія-та на брата Баязитевъ? Него го бѣхъ увѣрили че былъ утровень отъ Карль XII и му бѣхъ дали цѣръ отъ когото и умръ. И ржката, която му прѣстави този цѣръ, е съща-та коя-то държи това стъкленице. И уста-та които му казахъ да пи́е, съ тѣзи същигъ които ми говорятъ сега!

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

О че съмъ засъжаленіе жена!

ДЖЕНА̀РО

Слушайте, госпоже; не можете мя излъга съ любовны-тъ си преструванія. Не ли ся усѣщамъ какъвъ ви е кроежъ-тъ? Това е явно, Вы трѣба да знаете кой съмъ азъ. Его, въ тѣзи минуга ся чете по лицето ви че знаете и лесно е да ся разумѣе че имате неирѣмълива правда, та не ми казвате. Вашата фамилія трѣба да познава моя-та и сега искате да мя утровите, не за да си отмастите на мене, пъ кой знае? на майка ми.